

Lars Løkke Rasmussens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Statsminister

Dato

6. november 2010

Sted

Odense

"Hvad skal vi leve af i fremtiden?"

Sådan spurgte en ung mand på et gymnasium mig for ikke så længe siden.

Jeg husker faktisk ikke, hvad jeg svarede i situationen.

Men jeg ser ham for mig i dag og tænker: "Hvad vi skal leve af?"

Og nu har jeg har svaret:

"Vi skal da leve af dig!"

Den unge mand skal bygge fremtiden. Selv om vi har oplevet den værste økonomiske krise siden '30erne, kommer han til at bygge på et solidt fundament. Jeg er stolt af Danmark. Vi har rigdom. Vi har frihed. Og vi har tryghed.

Jeg er stolt af at leve i et land, hvor vi har råd til at tage os godt af hinanden. Jeg er stolt af danske børnehaver. Danske skoler. Danske sygehuse. Og danske plejehjem. Jeg er stolt af at leve i et land, hvor vi har frihed til at lære, frihed til at stræbe, frihed til at forme vores eget liv. Jeg er stolt af, hvordan generation efter generation af unge talenter har sat sig store mål.

Uddannet sig. Rakt ud efter karrieren. Taget livtag med udfordringerne. Skabt en virksomhed. Og jeg er stolt af at leve i et land, hvor en helt grundlæggende tryghed er grundlæggende. Vi kan trygt stole på, at politifolk og skattefolk er troværdige og ukorrupte. Og vi ved, at alle er lige for loven.

Vi er rige, frie og trygge.

Det kan virke fuldkommen banalt. Men det er i virkeligheden unikt.

Vi er rige, frie og trygge.

Det kan virke som en selvfølgelighed. Men det er noget, vi selv har skabt.

Vi lever i verdens bedste land.

Det skal vi ikke skjule for hverken os selv eller andre!

Det skal vi være stolte af!

Men vi skal heller ikke skjule, at vi står overfor store udfordringer i den verden, der stadig bliver mindre.

Vi får impulser udefra som aldrig før. Aldrig har så mange informationer bevæget sig så hurtigt jorden rundt. Hvad man trykker i en avis eller fotograferer på den anden side af kloden, bliver et splitsekund senere set på den anden side. Nærheden er blevet større.

For det meste er det godt.

Men større nærhed betyder også flere og hurtigere informationer, som igen betyder, at vi mennesker holdningsmæssigt udfordres mere end nogensinde før.

Der er mere, vi kan blive overrasket over, mere vi kan blive forarget over.

Større nærhed rummer også risikoen for større konflikter.

Det må vi lære at håndtere. Det er den store opgave i en stadig mere global verden. Vi mærker det overalt, både i udenrigspolitikken og i det helt nære.

Fremmede landes regeringer har pludselig en mening om, hvad danske aviser eller borgere offentliggør.

Tag ikke fejl. Det giver nogle store diplomatiske udfordringer. Men det erindrings os også om, at ytringsfrihed er et grundvilkår, vi aldrig må give køb på. At censur er dårligt, når vi skal leve sammen i en global verden.

Og ligesom danskere i udlandet kan se danske tv-stationer og bevare kontakten med deres familie og den danske kultur, så kan udlændinge i Danmark gøre det samme. De, der ønsker det, kan isolere sig og i enhver forstand vende alle parabler og antenner – fysiske og mentale – mod det land og den kultur, de

kommer fra.

Tag ikke fejl. Det giver store udfordringer for integrationen. Men det erindrer os også om, at et værdimæssigt fællesskab er dét, der holder sammen på et land. At isolation er dårligt, når vi skal leve sammen i en global verden.

I en mere global verden er det også lettere end nogensinde for de dygtigste at flytte til udlandet. Og lettere end nogensinde for virksomheder at vælge og vrage mellem gode steder at producere.

Tag ikke fejl. Det giver store udfordringer for lande som Danmark. Men det erindrer os også om, at konkurrence er et grundvilkår. At nye byrder og selvskabte plager på danskerne er dårligt, når vi skal leve sammen i en global verden.

Vi kan ikke bare regne med, at dygtige borgere og gode virksomheder automatisk bare vil blive ved med at vælge Danmark. Det gør os utrygge. Det er vi nødt til at finde svar på.

Lad mig derfor tage fat på det, som danskerne er mest optaget af lige nu. Lige nu, hvor vi er ved at kæmpe os fri af den alvorligste økonomiske krise, verden har oplevet, siden Anden Verdenskrig.

Hvad skal vi leve af i fremtiden?

Den unge mand, som stillede det store spørgsmål, kunne også have spurgt på en anden måde. Han kunne have spurgt: Hvem skaber fremtiden?

Nogle vil sige: Det gør store statsmænd.

Andre vil sige: Det gør store virksomhedsledere.

Og atter andre vil sige: Det gør store kunstnere.

Måske. Men først og fremmest skabes fremtiden af dem, som har de bedste ideer.

De bedste ideer i virksomhederne. De bedste ideer på sygehusene. De bedste ideer på plejehjemmene. De bedste ideer på universiteterne. Og så selvfølgelig de bedste ideer i den politiske verden.

Her er det så, at nogle tilbyder os flere gamle, ubrugelige løsninger: mere gæld og

mere skat.

Det er simpelthen ikke godt nok.

Tag ikke fejl. Sådanne såkaldte "løsninger" har vi oplevet før. De duede ikke dengang. Og de duer ikke nu!

I gamle dage kunne fortidens "løsninger" måske nok give en rar illusion om et hurtigt velfærdsfix.

Men det er nye tider. Det står soleklart, at mere gæld og højere skatter er gift for Danmark!

Vi får ikke varig velfærd ved at betale gæld med gæld. Varig velfærd kræver sunde offentlige finanser.

Det er vi i Venstre garant for.

Vi får ikke varig velfærd ved at lægge nye byrder på danskerne.

Varig velfærd kræver, at vi mobiliserer alle danskeres kreativitet og ressourcer.

Det er vi i Venstre garant for.

Vi vil give frihed og tryghed til, at I – den unge mand, sammen med alle de andre kloge, dygtige, kreative og arbejdsomme danskere - kan skabe fremtiden!

Vi stoler på jer. Vi tror på jer!

Til gengæld kan I med rimelighed forlange, at vi giver jer plads og råderum. Så det kan betale sig at uddanne sig. Så det kan betale sig at arbejde. Så det kan betale sig at spare op. Så det kan betale sig at investere. Så det kan betale sig at sætte i gang!

Vil man arbejde med blomster, må man ikke være bange for at rive sig på torne.

Og ja, det kan mærkes at flytte cafépenge til en bedre folkeskole. Og ja, det kan mærkes, når de offentlige udgifter skal holdes i ro for at betale kriseregningen.

Og ja, det kan mærkes, når vi reformerer dagpengesystemet for at sikre arbejdskraft til fremtiden. Men vi vil hellere tage fat om roden end se det danske velfærdssamfund visne bort.

Og vi har grund til at tro på os selv og tro på fremtiden. God grund.

Vi har grund til at være stolte af det, vi allerede har opnået. God grund.

Jeg er stolt af Danmark. Det er langt de fleste heldigvis også.
Og med god grund. For vi har alle en andel i det gode, vi ser.

Danmark er ikke politikernes værk. Vores rigdom, vores frihed og vores tryghed skyldes ikke de få – men de mange.

Vores land er ikke designet oppefra, men groet nedefra.
Danmark er det, vi i fællesskab har skabt – ofte på tværs af de planer, som politikerne egentlig havde.

Sådan er det nemlig i frie samfund.

De vigtigste opdagelser i vores samfund er ikke dem, der er blevet gjort på Christiansborg.
De vigtigste spilleregler er ikke de love, politikerne vedtager, men de normer, som er vokset frem imellem mennesker og over generationer. De normer har givet os vores frihed. De er samtidig den kulturelle lim, som binder os sammen som et folk.

Som mennesker har vi forskellige forudsætninger og ideer.
Vi har hver vores styrker og hver vores svagheder.

Men i al vores forskellighed danner vi tilsammen Danmark.
Et land, hvor alle er frie – men ikke ansvarsløse.

Et land, hvor alle er ligeværdige – men ikke ens.
Og et land, hvor vi bekymrer os om naboen – men ikke bestemmer over ham.

Det kan vi da være stolte af! Lad os dog vise vores stolthed over Danmark.
Lad os også i dag tillade os også at være lidt stolte af os selv i Venstre.
Vi har gjort en forskel. Jeg er stolt over, hvad Venstre har udrettet.

Venstre har stået i spidsen for Danmark i næsten ni år. Vi gjorde os fortjent til at få ansvaret, fordi vi ville noget med Danmark. Og vi tog ansvaret på os med beslutsomhed og med pligtfølelse.

Hver eneste dag har danskernes ve og vel ligget os på sinde. Som en daglig, vigtig og helt konkret opgave.

Da den globale økonomiske krise truede med at slå fødderne væk under os, holdt vi os oprejst. Vi har lagt det værste bag os og styrer Danmark fri af krisen med langt færre menneskelige omkostninger end frygtet.

På næste lørdag er det ni år siden, at danskerne satte den tidligere SR-regering på porten. Ni år siden, at vejen blev banet for VK-regeringen.

Ni år siden, vi indledte et langsigtet arbejde med at forandre og forbedre det danske samfund.

Jeg vil gerne sige tak til Venstres medlemmer og tillidsfolk.
Tak for jeres opbakning og tålmodighed.

En varm tak til hver og én af jer, som er til stede her i dag, men også til de tusinder rundt om i landet, som ikke kan være her.

Tak for jeres støtte til vores arbejde i regeringen og i folketingsgruppen.

Tak, fordi I slider og slæber i det daglige for Venstre.

1000 Tak!

Venstre har været den solide drivkraft, som holder sammen på det borgerlig-liberale flertal. Men ni år er – som bekendt – ingen alder. Vi er først lige begyndt.

Og Danmark har brug for Venstre.

Det er Venstre, som skal sikre den nødvendige, den brede og den folkelige forankring, når vi skal løse fremtidens udfordringer.

Forudsætningen er et trofast og forpligtende samarbejde mellem de to regeringspartier, Venstre og Det Konservative Folkeparti. Vi har gjort fælles sag i mange år. Vi kender hinanden. Det er ligesom et godt ægteskab: Vi kan være uenige, vi kan diskutere, men vi holder sammen. Lad os sende en stor tak til Det Konservative Folkeparti.

Samtidig har vi hele vejen igennem kunnet regne med Dansk Folkeparti. Dansk Folkeparti har været med i tykt og tyndt. De har lagt ryg til meget – og de har

løftet et stort ansvar sammen med os. Det skylder vi dem en tak for. Lad os sende en stor tak til Dansk Folkeparti.

Også Liberal Alliance har erklæret deres støtte til regeringen efter næste valg. Men det kan vi også få brug for. Så skal vi ikke også sende en tak til Liberal Alliance.

Forudsætningen for, at det borgerlig-liberale Danmark kan stå stærkt, er sammenhold, og at Venstre står stærkt. Men uanset hvor stærkt Venstre er, kan vi ikke stå alene. Vi kan ikke undvære resten af den borgerlig-liberale familie.

Vi er alle en del af den reformfløj, der har moderniseret Danmark. Og vi er indbyrdes afhængige af, at alle reformpartier klarer sig godt.

Da jeg stod her sidste år, talte jeg om den danske drøm og de konkrete mål, vi skal forfølge for at virkeliggøre og udleve den danske drøm. Mål, vi kun når, hvis vi kæmper den økonomiske vækst tilbage, bliver dygtigere og får mere fra hænderne. Dengang var der mange – både på Christiansborg og udenfor – der trak på skuldrene.

Hvad var der egentlig opsigtsvækkende ved, at Danmark for eksempel skulle være blandt verdens rigeste lande? Var det ikke nærmest en naturlov?

De tog det for givet, at alt ville fortsætte, som det altid har gjort. De hang fast i fortiden, i de gamle tider.

De ville kun tale om, hvordan man fordeler velfærden. Hvordan man tærer på samfundets ressourcer. Hvordan man forbruger sig videre i tilværelsen.

I Venstre erkendte vi, at det er nye tider efter den globale økonomiske krise. Vi tager ikke velstanden for given. Vi ved, at der skal kæmpes.

Vi vil tale om, hvordan man skaber velstanden. Hvordan man opmuntrer til en ekstra indsats. Hvordan man fremmer vækst. Hvordan man sikrer varig velfærd.

Venstre har rykket ved den politiske dagsorden.

Se bare, hvordan oppositionen nu pludselig flokkes om at tale om vækst og mere

arbejde. Det er jo næsten rørende. Især når man tænker på, hvor lidt vilje de er parat til at sætte bag ordene.

I Venstre har vi vist viljen til at tage fat om problemerne. Vi valgte at tage ansvaret for dansk økonomi i en meget svær tid.

Venstre, regeringen og Dansk Folkeparti fandt sammen om den genopretningspakke, som betaler regningen for krisen. Den genopretningspakke, der befrier os for en fremtidig gældsbyrde, der ellers vil hvile som et åg på os alle i fremtiden – ikke mindst de unge.

Oppositionen kæmpede imod af al magt.

Nej, når det kommer til stykket, når vi ikke bare skal bedømmes på ord, men på handling, så er vi alene om at tage ansvar.

Vi føler ansvaret. Den, der har evnen, har også pligten.
Og vi har både evnen og viljen til at føre Danmark godt ind i de nye tider.
Grundlaget er solidt. Vi bygger på det borgelig-liberale Danmarks mange sejre.

Tænk blot på, hvordan vi har sænket skatten på arbejde - ikke mindst for de laveste indkomster.

Tænk blot på, hvordan vi har sat patienten frem for systemet med det frie sygehusvalg.

Tænk blot på, hvordan vi har sat hensynet til offeret i højsædet og skærpet straffen for vold og voldtægt.

Tænk blot på, hvordan vi har bragt fornuft ind i udlændingebatten i kraft af en fast og fair udlændingepolitik.

Tænk blot på, hvordan vi har opprioriteret de faglige færdigheder i folkeskolen.

Det har været hovedhjørnesten i Venstres reformdagsorden. De sejre har givet os et stærkt afsæt.

Vi skal tage succeserne med os – de er vores grundlag, og de beviser, at det nytter

noget. Vi kan nemlig flytte Danmark. Det ved vi. For vi har gjort det igennem ni år.

Jeg har nu været statsminister i 1½ år, og jeg har til hensigt fortsat at sætte mit præg på vores fælles projekt. Og jeg har til hensigt at fortsætte fornyelsen af samfundet ud fra det grundlag, vi bygger på.

Og lad mig sige det helt åbent, i det arbejde vil jeg trække på alle de eksperter, det måtte kræve. For hvis der er noget, Venstre sætter pris på, så er det rigtige eksperter. Ikke moralister. Ikke meningsmaskiner. Men vidende mennesker, som rådgiver uden at fordømme.

Sådan giver man danskerne mere ansvar for deres eget liv. Et levende demokrati lader sig ikke styre af dekretter fra dem med de "rigtige" holdninger – det styres af et oplyst folk, der tænker selv!

Det personlige ansvar skal tilbage i første række. Det har aldrig været mere nødvendigt. Der er meget på spil. Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti står parat med dusinvis af nye forslag til, hvordan man kan indskrænke danskernes frirum. Hvordan man kan tage ansvaret fra mennesker og flytte det over i systemer. Skridt for skridt. Regel for regel. Forbud for forbud.

Tænk på et hvilket som helst problem, og I kan være sikre på, at S og SF – og de radikale for den sags skyld – allerede for længst har tænkt på et forbud.

Det kan de godt glemme.

Venstre siger ja til mere omtanke, ja til mere frihed under ansvar – og nej til flere forbud.

Ingen bliver rigere af flere forbud. Ingen bliver klogere af flere forbud.

Lad os opmuntre folk til at tænke selv. Lad os stole på, at folk kan tænke selv. Det er grundlaget for varig velfærd.

Vi har ikke brug for mere politik. Der skal tværtimod være grænser for politik.

Det er baggrunden for skattestoppet.

Skattestoppet er en praktisk og effektiv måde at indføre selvdisciplin på i det

offentlige, så systemet forstår, at man ikke bare kan blive ved med at dreje på skatteskruen, hver gang man har lyst til at sætte nye offentlige projekter i gang. Man må klare sig med de penge, man har, i stedet for at springe over, hvor gærdet er lavest og bare hente flere og flere kroner i borgernes lommer.

Skattestoppet har aldrig været tænkt som en måde at støbe skattepolitik i beton. Derfor har vi faktisk gennemført mange forbedringer inden for rammerne af skattestoppet.

Vi har nedsat skatten på det, vi gerne vil have mere af, nemlig arbejde. Til gengæld har vi hævet prisen på det, som vi gerne vil have mindre af, nemlig forurening. Sådan må det være – for Venstre gennemfører kun fuldt finansierede skattelettelser!

Der er meget på spil. Oppositionen bebrejder os konstant vores skattelettelser til helt almindelige mennesker. Og så er det, jeg må spørge: Hvis I hader skattelettelserne så inderligt, hvorfor indrømmer I så ikke, at I ville elske at rulle dem tilbage? At intet ville gøre jer gladere end at tage pengene igen?

I kraft af Regeringens skattepolitik har familierne i dag fået flere penge til rådighed. En ganske almindelig LO-familie har over 3.000 kr. mere til rådighed om måneden i 2010, end hvis skattepolitikken fra 1990'erne var blevet videreført. 3.000 kr. om måneden – det kan mærkes!

Højere skatter betyder lavere vækst og færre arbejdspladser. Skattestoppet har aldrig været mere nødvendigt. Vores modstandere vil hæve skatterne med over 30 milliarder. Er man i tvivl, så kan man bare slå op på side 15 i Socialdemokratiets og Socialistisk Folkepartis finanslovsforslag. Sværere er det ikke.

Alligevel påstår oppositionen, at det er løgn.

Og så er det, jeg må spørge: Kan man betro regeringsmagten til nogen, der mener, at deres egen politik er løgn?

Venstre bliver gang på gang beskyldt for at føre skræmmekampagne. Det gør vi ikke. Vi fører en faktakampagne – men vi kan jo ikke gøre for, at fakta er skræmmende.

Venstre siger ja til tryghed om familiernes økonomi, ja til virkelyst i erhvervslivet, men nej til højere skatter.

Ingen bliver rigere af højere skatter. Ingen bliver klogere af højere skatter. Lad os opmuntre folk ved at belønne dem. Lad os stole på, at folk selv kan administrere deres penge.

Det er grundlaget for varig velfærd.

Det er ikke kun i skattepolitikken, vi oplever, at oppositionen ikke vil stå ved deres politik. Sådan er det også med sundhedspolitikken.

Det fremgår sort på hvidt af deres egne politiske oplæg, at de vil forringe patienternes ventetidsgaranti.

De vil ligefrem spare millioner på det. Alligevel afviser de alt.

Og når de bliver konfronteret med sandheden, nægter de at svare klart på, hvem det er, der skal vente længere. Er det hoftepatienterne? Er det patienter med grå stær? Er det patienter med nyresten?

Det er svært for mennesker at leve trygt og frit i skyggen af sygdom. Derfor har det været alfa og omega for mig at få sat patienten i centrum og få tilført sundhedsvæsenet de nødvendige ressourcer.

Højere kvalitet, flere læger, flere sygeplejersker og mere nyt udstyr koster. Det koster 26 mia. kroner mere hvert år, end da vi trådte til.

26 mia. kroner, som vi bestemt har fået noget for.

Der er kommet 12.000 flere medarbejdere på de offentlige sygehuse – det er mange varme hænder. Det er mange omsorgsfulde mennesker.

Men endnu vigtigere: Indsatsen har givet resultater. Sundhedsvæsenet udfører tæt på 200.000 flere operationer hvert år. Patienterne venter i kortere tid. Og ni ud af ti patienter er tilfredse med deres indlæggelse.

Det kommer ikke ud af den blå luft. Der står mennesker bag.

Til de mange, der arbejder i sundhedsvæsenet vil jeg sige: Tak, I gør et kæmpe stykke arbejde for mennesker, som er dybt afhængige af jer. I har oplevet mange omvæltninger gennem de seneste år. Og nu fortjener I de bedst mulige arbejdsbetingelser.

Med de nye supersygehuse kan vi medvirke til, at I kan udføre jeres arbejde under endnu bedre vilkår.

Jeg ved godt, at der er mange, der er bekymrede over den sygehusreform, som fulgte i kølvandet på kommunalreformen. Sådan vil det være, når man gennemfører store nødvendige reformer, der både giver nye muligheder og nye udfordringer.

Vi gør det naturligvis ikke for at skade nogen, men for at forbedre. Vi bygger reformerne på anbefalinger fra folk, der ved, hvad de taler om. Og vi bygger reformerne på erfaringer fra andre lande.

Reformerne af sygehusvæsenet var nødvendige. Men reformer gør det ikke alene. Derfor afsætter regeringen fem milliarder kroner ekstra til sundhed, selvom de offentlige serviceudgifter under ét skal holdes i ro. En del af de fem milliarder kroner skal styrke kræftområdet.

Alle skal have muligheden for at blive behandlet hurtigt. Og hvis det offentlige ikke kan levere behandlingen indenfor en måned, må vi sætte patienten først og inddrage de private.

Så enkelt er det. Det er sund fornuft. Vi hjælper patienterne, ved at indrette systemerne på deres præmisser. Ikke omvendt.

Under dække af bekymring for, om skatteydernes penge er brugt effektivt nok, er patientens unikke ret kommet under voldsomt angreb fra venstrefløjens. Det frie sygehusvalg er blevet genstand for den mest nedrige propaganda, fordi venstrefløjens ikke åbent tør tage et opgør om noget, som danskerne har lært at holde af. Fordi venstrefløjens camouflerer deres egentlige indvending – nemlig modstanden mod de private sygehuse.

Og så er det, jeg må spørge: Hvis I er så meget imod det frie sygehusvalg, hvorfor

indrømmer I så ikke overfor danskerne, at I ville elske at vende tilbage til monopoldagene! Hvor patienter, som de er flest, stod i kø, mens ministre og folk med friværddi kunne springe køen over.

Fakta er, at 350.000 danskere har gjort brug af deres ret til at blive behandlet indenfor en rimelig tid.

Og i modsætning til, hvad oppositionen påstår, så har de private sygehuse i gennemsnit fået en lavere betaling end de offentlige.

Og samtidig har det frie sygehusvalg haft den positive sidegevinst, at hele sundhedsvæsenet er blevet mere effektivt.

Det skal hverken patienterne eller Venstre skamme sig over – det skal vi være stolte af. Det frie sygehusvalg har været en overvældende succes.

Der står meget på spil. Patienternes rettigheder vil blive undergravet, hvis venstrefløjén får magt, som de har agt.

Venstre siger nej til ventelister og nej til systemtænkning, og ja til patienternes rettigheder.

Ingen får det bedre af at stå på venteliste. Ingen bliver mere rask af at udelukke private løsninger.

Lad os opmuntre sundhedsvæsenet til at behandle folk hurtigere og bedre. Det er grundlaget for varig velfærd.

Mennesker har brug for tryghed. Det er helt elementært.

De bedste samfund er de samfund, hvor man kan gå på gaden i fred og have sine ting i fred. Samfund, hvor tyveri, vold, voldtægt og terror ikke er dagligdags – men en absolut undtagelse.

I den henseende er Danmark et smørhul. Få lande er så sikre som vores. Vi har tillid til hinanden. Med god grund.

Desværre ser vi tendenser til, at nogle misbruger den tillid, som danskerne føler til hinanden. Derfor skal vi være på vagt. Retsvæsenet skal være effektivt, og

domstolene skal være konsekvente.

Selvom denne regering har skærpet straffene for vold og voldtægt – og selvom vi har skærpet straffen for terror – så rummer retsvæsenet stadig underlige hjørner, hvor straffene virker temmelig inkonsekvente.

Skal kriminelle udlændinge virkelig slippe med halv straf, bare fordi de bliver udvist bagefter?

Skal terrorister helt automatisk have lavere straf i de situationer, hvor de ikke havde held til at føre deres planer ud i livet og slå massevis af mennesker ihjel?

Skal kriminelle virkelig have mængderabat på deres straf, hvis de har begået tilstrækkelig meget kriminalitet?

Ved at gøre op med automatisk rabat for kriminalitet giver vi faktisk ansvaret tilbage til domstolene.

Hvis der overhovedet skal være automatik i retsvæsenet, så skal den tælle til fordel for ofrene – ikke til fordel for de kriminelle.

Lad os holde fast i, at Danmark skal være et land, hvor kriminalitet er undtagelsen.

Det er grundlaget for varig velfærd.

Hvor andre vil rulle tiden og fremskridtene tilbage, vil vi tværtimod presse på for nye fremskridt. Det gælder også i udlændingepolitikken.

Før 2001 var det nemt for udlændinge at komme til Danmark for at lade sig forsørge af de offentlige kasser. Nu er det svært.

Før 2001 var det svært for arbejdsomme udlændinge at komme til Danmark for at få sig et job og bidrage til det danske samfund. Nu er det blevet nemmere.

Vi har bragt den sunde fornuft ind i udlændingepolitikken. Den fornuft skal ikke sættes over styr ved at åbne de offentlige kasser for udlændinge, selvom de kun kortvarigt har opholdt sig i Danmark.

Den går ikke. De offentlige kasser kan ikke bare stå åbne for hvem som helst.

Det nytter ikke noget at afskaffe starthjælpen og give kontanthjælp til mennesker, der aldrig har haft nogen særlig tilknytning til Danmark. Det kommer de ikke i arbejde af.

Det nytter heller ikke noget at afskaffe loftet over kontanthjælpen, så det igen bliver økonomisk interessant for indvandrerkvinden at gå hjemme.

Ikke tale om. Vi vil fastholde og skærpe den faste, fair og fornuftige udlændingepolitik. Den har aldrig været mere nødvendig.

Der er meget på spil. Man kan ikke erstatte en fast, fair og fornuftig udlændingepolitik med uforpligtende råberi om at "skride ad helvede til". Så afskrækkende er Villy Søvndal trods alt heller ikke ...

Vi vil af med muslimsk fundamentalisme og reaktionære gamle stammetraditioner. Men så må ord også følges af handling.

I Venstre handler vi på baggrund af vores holdninger. Tænk blot på den uhyggelige tradition med tvangsægteskaber. Dem ville vi af med. Vi råbte ikke bare, at nu skulle det stoppe – nej, vi satte konkret handling bag ordene.

Derfor vedtog vi 24-årsreglen. Den har ikke blot begrænset antallet af arrangerede ægteskaber og givet specielt pigerne med indvandrerbaggrund mere kontrol over deres eget liv – den har også dæmmet op for den ukontrollable indvandring.

24-årsreglen har været en succes. Og netop i denne weekend forhandler vi for at udbygge og forbedre den. – Gøre den endnu mere målrettet. Endnu mere succesfuld.

Det skal ikke længere være muligt at indgå arrangerede "distanceægteskaber" og bare vente til familiesammenføring i Danmark, når ægtefællen fylder 24 år. Alder alene skal ikke være et tilstrækkeligt krav. Vi skal stille yderligere krav. Til integrationsparathed. Til sprog, uddannelse og erhvervs erfaring.

24-årsreglen skal udbygges med et pointsystem og et skærpet tilknytningskrav.

Point for uddannelse.

Point for sprog. Og point for erhvervsaktivitet. Og er pointene høje nok, skal kravet om de 24 år ikke spænde ben. For nogle skal det være sværere at få deres ægtefælle ind i Danmark. For andre skal det være lidt lettere.

For nogle kan det være lige meget, om de er langt over 24 år. De skal bare ikke ind, hvis de udelukkende kommer for at ligge det danske samfund til last. Det er ikke et spørgsmål om alder. Det er et spørgsmål om sund fornuft.

For andre – f.eks. den 23-årige amerikanske sygeplejerske, der allerede kan noget dansk, skal det være lettere at flytte til Danmark med sin danske ægtefælle. For hende har vi brug for. Det er sund fornuft.

Vi skal have en fast, fair – og ikke mindst fornuftig – udlændingepolitik. Når Danmark er så gavmild med sine offentlige ydelser, skylder vi danskerne at være opmærksomme på, hvem vi lukker ind i landet og giver adgang til de ydelser, som danskerne arbejder så hårdt for at betale.

Udlændinge i Danmark skal ikke være klienter. De skal bruge deres ressourcer til gavn for sig selv, deres familier og det danske samfund. Vi har brug for dem, der kan og vil. Og for nu at sige det ligeud: Døren skal være lukket for dem, der ikke vil.

Venstre siger nej til dem, der ikke vil integreres, vi siger nej til ord uden handling, og ja til dem vi har brug for og som vil bidrage til det danske samfund.

Ingen bliver bedre integreret af at komme på varig bistand i Danmark. Ingen bliver en del af samfundet, med mindre de mødes med klare forventninger om at tage del i samfundet.

Lad os opmuntre folk til at blive en del af Danmark. Det er grundlaget for varig velfærd.

Danmarks rigdom er ikke kommet af sig selv. Den er skabt ved hårdt arbejde, men også med afsæt i fælles værdier. Frihed til forskellighed. Ansvar for det fælles. Respekt for samfundets love.

Ytringsfrihed. Ejendomsret. Lige muligheder for mænd og kvinder. Retten til at gå sine egne veje. En grundlæggende tillid til, at vi vil hinanden det godt. Vores rodfæstede demokrati.

Det er stærke værdier, som vi aldrig skal give køb på. De værdier skal ikke trænges bort fra Danmarkskortet i enklaver, hvor brandmænd kun kan komme ind og udføre deres arbejde under politibeskyttelse. Hvor skoler og institutioner bliver udsat for hærværk. Hvor chikane og kriminalitet er trådt i stedet for respekt. Hvor parallelle retssystemer vokser frem.

Problemerne er knyttet til særligt belastede områder. Områder, som vi i daglig tale kalder ghettoer.

Jeg ved godt, at nogle betragter de unge ballademagere i ghettoerne som ofre. Det må stoppe.

Til jer unge vil jeg sige: I bliver ikke forfulgt. Hold op med at jamre og betragte jer selv som ofre. I er borgere på lige fod med os andre. Og som borgere i Danmark har I ansvar for jeres liv.

Uanset om man kommer fra Virum, fra Vorbasse eller fra Vollsmose, har man gode muligheder i et samfund som Danmark, hvis man vil.

Hav dog lidt selvrespekt. Og udvis dog lidt respekt for det land, som I og jeres forældre har valgt at være en del af. Så respekterer vi også jer.

Da jeg besøgte det belastede boligområde Tåstrupgård i august, så jeg et skilt med ordene: "Velkommen til helvede".

Ikke tale om. Ikke på vilkår.

Sådan er Danmark ikke – og der er kun ét Danmark.

Mit budskab til de fredsommelige og pligtopfyldende beboere i de hårdt belastede områder er: I er ikke glemte. Vi bryder os faktisk om jer. Vi har brug for jer.

Der står meget på spil. Venstrefløjens har modarbejdet en konsekvent linje i

forhold til de belastede områder. De har gentagne gange stemt imod de forslag, vi har fremsat.

Vi siger nej til lukkede parallelsamfund, nej til offermentalitet, og ja til et samlet Danmark med ghettoen tilbage til samfundet

Ingen bliver stærkere af at lukke sig om sig selv. Ingen får mere selvrespekt af at betragte sig som et offer.

Lad os opmuntre folk til at komme ud af ghettomentaliteten. Det er grundlaget for varig velfærd.

I sidste uge var jeg på besøg i en idrætsklub på Nørrebro, hvor de aktivt bruger foreningslivet til at give børn og unge med indvandrerbaggrund et dansk ståsted. Det var en livsbekræftende og god oplevelse. En af drengene havde et brev med fra sin mor. Og det er tankevækkende.

Hendes mand er frivillig træner for et hold drenge mellem 10 og 12 år, og i brevet beskriver hun hans første dag som træner:

"Han kom hjem dybt chokeret og rystet, idet han ville have børnene til at skrive deres egne navne på en indmeldelsesblanket. Her var der desværre mange ulykkelige børn, som ikke kunne skrive deres egne navne, men (...) fik de andre børn til at hjælpe dem. (...) Der var nogle, som ikke engang rigtig vidste, hvad de hed til efternavn. (...) Hvordan kan vi have et skolesystem, hvor 10-12-årige ikke kan stave deres eget navn eller vide det mest basale her i livet, såsom hvad er forskellen mellem højre og venstre eller kende klokken?"

Der er kun ét svar på det spørgsmål: Det er simpelthen ikke godt nok. Vi vil ikke acceptere en dyr folkeskole, hvor ikke alle børn kan læse og skrive dansk, når de er 10 år.

Folkeskolen er de fleste steder god, og den er blevet bedre. I dag læser børn lige så godt i tredje klasse, som de før gjorde i fjerde klasse. Og børn i fjerde klasse er lige så gode til matematik og naturfag, som de før var i femte klasse.

Men den er ikke god nok alle steder. Jeg vil gerne sende en personlig tak til de mange danske lærere, der har sat fagligheden i fokus. I gør det godt. Men vi skal

sammen stræbe endnu højere. En af verdens dyreste folkeskoler skal blive en af verdens bedste. Vi skal have tårnhøje ambitioner.

Derfor har regeringen sat syv ambitiøse mål for fremtidens folkeskole. Syv mål, som skal sikre, at de elever, der her i sommer er begyndt i skolen, er i top fem i verden, når de går ud af skolen.

Alle børn skal kunne læse ved udgangen af anden klasse. Det er et læseløfte, vi giver børnene. Det, eleverne nu kan i niende klasse, skal de fremover kunne i ottende klasse.

Vi skal fastholde, at børnenes faglige kundskaber skal blive markant bedre. Det har aldrig været mere nødvendigt. Danske børn skal have alle muligheder på hånden i en åben verden.

Der er meget på spil. Venstrefløjen er mere optaget af systemer end af resultater. De bekæmper af al magt, at forældrene skal kunne se elevernes karakterer og resultater. Som om nogen blev klogere eller bedre af, at viden blev holdt skjult. Og så endda i undervisningssystemet!

I Venstre har vi blik for, at lærerne skal have mere frihed. Det fortjener de. Faglig frihed – ikke ansvarsfrihed. Lærerne skal have den respekt, de fortjener – og som de ikke i alle tilfælde har i dag.

Men det skal ikke være en frihed for lærernes fagforening til at blokere fremskridt. Lad bare venstrefløjen om at være på systemernes side. I Venstre er vi på elevernes side.

Ingen bliver klogere af lavere faglige krav.

Lad os opmuntre børnene til at udvikle deres evner så tidligt som muligt. Det er grundlaget for varig velfærd.

Vi er kun lige begyndt.

Vi lovede at bringe Danmark sikkert gennem krisen. Vi sagde, at vi ville gøre alt for at begrænse de menneskelige omkostninger ved krisen.

Det løfte har vi holdt. Vi har sikret en forholdsvis lav arbejdsløshed i en tid, hvor andre lande har oplevet massearbejdsløshed.

Vi lovede at holde hånden under familiernes økonomi i kraft af lavere skat på arbejde.

Det løfte har vi holdt. Og det er familierne med de laveste lønindkomster, der har fået mest.

Vi lovede at tage os af de patienter, som stod på venteliste – og om nødvendigt give dem mulighed for at blive behandlet på privathospital.

Det løfte har vi holdt. Nu er det ikke bare de rigeste, der kan slippe for ventelister.

Vi lovede de ældre et frit valg af plejehjem på tværs af kommunegrænserne – og at ægtefællen fik ret til at flytte med.

Det løfte har vi holdt. Vi har sat mennesket frem for systemet.

Vi lovede at gøre det lettere for unge at studere i udlandet – ved at de kunne tage pengene med sig.

Det løfte har vi holdt. Nu er det ikke kun de riges børn, der kan studere i udlandet.

I Venstre holder vi, hvad vi lover. Vi står ved vores politik. Og vi siger tingene ligeud.

Mine bestræbelser trækker alle i den samme retning: Vi skal lade danskerne vokse i tryghed og fællesskab. Vi skal lade danskerne tage ansvar. Vi skal lade danskerne mærke friheden.

Det er kernen i den danske drøm.

Og det er forudsætningen for, at vi kan nå vores ambitiøse mål.

Vi danskere er ikke "velfærdsegoister". Vi ved godt, at der er andre, som har

større behov end vi selv.

Vi danskere er heller ikke "velfærdsnaivister". Vi ved godt, at velfærden ikke kommer ud af den blå luft.

Vi ved godt, at vi må yde, før vi kan nyde. Vi tager ansvaret på os – uden at pive.

Vi ved også godt, at pengene må tjenes i den private sektor, før man overhovedet kan gøre sig forestillinger om at bruge en del af dem i det offentlige.

Den globale økonomiske krise har erindret os om, at et samfund ikke kan bygge på gæld og bobler. På oppustede friværdier, på urealistisk lave renter eller på vildt opskruede forventninger.

Naturlovene har faktisk også en økonomisk pendant. Nemlig at man bliver ikke rigere af at stifte gæld.

At intet er gratis, når det kommer til stykket. At regninger skal betales.

I mere end tyve år har Danmark været begunstiget, at nye unge kræfter strømmede ud på arbejdsmarkedet. Nu er det nye tider.

Og derfor må de politiske spilleregler også indrette sig derefter.

Tiden er kommet til at se med nye øjne på den måde, vi har grebet tingene an.

Vi skal stadig føre kontraktspolitik i den forstand, at danskerne skal kunne regne med os og stole på, at vi holder, hvad vi lover. Men vi skal ikke føre kontraktspolitik ud fra devisen om, at intet må laves om.

Kontrakten mellem os og danskerne skal ikke handle om, at vi lover at være passive.

Danskerne skal kunne regne med, at vi vil gøre det rigtige.

Min kontrakt med danskerne hviler på et løfte om, at jeg vil gøre alt, hvad der står i min magt, for at bringe Danmark sikkert fri af krisen og tilbage på vækstsporet – for det er den eneste vej til varig velfærd.

Det er jeg helt sikker på, at danskerne godt kan forstå.

For lysten til at påtage os ansvar og gøre en indsats.

Det er noget helt grundlæggende for Danmark.

Og det handler såmænd ikke bare om økonomi. Det handler om måden, vi går til alle opgaver på.

Intetsteds ser man det tydeligere end hos de danske soldater, der kæmper for vores sikkerhed, langt fra Danmark. Deres mod, beslutsomhed og offervilje er forbilledlig. Og deres indsats i Afghanistan råder bod på en af de mørkeste pletter i den vestlige verdens historie.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg føler mig personligt forpligtet overfor Afghanistan.

Mens andre tog del i kommunistiske marionetorganisationer i 1980'erne, tog jeg til Afghanistan med penge til en skole.

Jeg mødtes med de mujahedeen-krigere, som bekæmpede Sovjetunionens besættelse af landet. Jeg så, hvad krig kan gøre ved mennesker.

Den dag i dag ærgrer jeg mig over, at Vesten glemte Afghanistan, da Sovjetunionen langt om længe trak sig ud og efterlod et land i kaos.

Ud af det kaos voksede Taleban. Og jeg kan ikke befri mig for tanken om, hvor mange lidelser, verden kunne have undgået, hvis Vesten havde fastholdt interessen for, og engagementet i, Afghanistan – også efter den kolde krig.

Jeg besøgte Afghanistan, senest i september. Og jeg så det arbejde, som Danmark udretter.

Danske soldater sikrer, at Afghanistan ikke igen bliver fristed for terrorister.

Danske soldater sikrer, at afghanske børn kan komme i skole. To en halv million piger går nu i skole.

Under Taleban gik ingen piger i skole.

Danske soldater sikrer den helt grundlæggende lov og orden, som er forudsætningen for, at Afghanistan kan udvikle sig.

De mænd og kvinder, som gør tjeneste under Dannebrog er sande helte. Til de udsendte vil jeg nok engang sige: Vi skylder jer stor tak.

Jeg vil ikke lade, som om alting altid kører efter planen. Der er stadig udfordringer og ind imellem tilbageskridt. Udfordringerne tager vi på os, og tilbageskridtene overvinder vi.

Men en ting er sikker. De udsendte skal mærke vores opbakning – både i felten og på hjemmefronten.

Hvad enten de er tjenestegørende eller veteraner.

Alle skal anerkendes. Ingen skal glemmes.

Sådan er Danmark. Både i krig og i fred.

Hvert eneste menneske er nødvendigt i et velfungerende samfund.

Det er vores udgangspunkt, både når økonomien boomer, og når krisen kradser.

Vi er dybt afhængige af hinanden. Vores egen frihed afhænger af andres accept. Vores egen velstand afhænger af andres samarbejde. Vores egen tryghed afhænger af andres velvilje.

Vi har i Danmark betydelige ressourcer, både i kraft af vores velstand – og i kraft af vores kultur og historie.

Vores kultur og vores historie kan vi kæmpe for på hjemmebane.

Men vores velstand skal vi både kæmpe for ude og hjemme.

Den globale økonomiske krise har presset os. Men vi er også presset af

konkurrencen fra nyindustrialiserede lande. Alt for mange arbejdspladser siver væk, til Kina og Polen. Det bekymrer danskerne.

Det aldrende samfund presser vores velfærd. Alt for mange dygtige ældre går på pension. Mennesker, som vi har brug for. Det bekymrer danskerne.

Den normløshed, vi oplever i visse subkulturer, presser vores indbyrdes tillid.

Alt for mange unge indvandrere kommer på anklagebænken frem for på skolebænken. Det bekymrer danskerne.

Ja, vi er presset af disse ydre og indre udfordringer – men vi lader os ikke presse i defensiven. Vi vil offensivt gribe muligheden for at konkurrere på globale markeder og skabe nye, højproduktive arbejdspladser. Et lille land behøver ikke at sakke bagud i en globaliseret verden – tværtimod – vi har alt at vinde på globalisering, hvis vi indretter os på de nye tider.

Vi skal sikre os, at hvert eneste menneske, der har noget at give og bidrage med, også får en mulighed.

Ingen skal føle sig overflødig i en tid, hvor Danmark har brug for at mobilisere alle menneskelige ressourcer. Det skaber varig velfærd.

Vi skal stå vagt om den stærke danske tillidskultur, så vi begrænser bandekonflikter, ungdomskriminalitet og etniske modsætninger. Vores indbyrdes tillid er vores stærkeste kort i en usikker verden. Det er grundlaget for varig velfærd.

Og vi skal forny den offentlige service til glæde for borgerne. Med verdens største offentlige sektor er det helt afgørende, at hver eneste krone bliver brugt effektivt. Det er grundlaget for varig velfærd.

Alt dette skal vi gøre uden revolution – uden panik – uden at smide barnet ud med badevandet.

Støt og roligt skal vi reformere Danmark, med små skidt, men ikke i små sko. Med sikker tråd, løftet pande og overbevisning – og det kan vi kun, hvis vi har sunde offentlige finanser. Kun sådan skaber vi grundlaget for varig velfærd.

Og så kommer man ikke langt på 12 minutters velfærdsfix.

Når man siger, at vi må investere os ud af krisen, så skal man ikke stifte ny gæld.

Og når man siger, at vi må arbejde os ud af krisen, så skal man belønne arbejde, ikke straffe det med nye skatter. Det lange, seje træk med økonomisk genopretning kræver mere end 12 minutter.

I Venstre sjusker vi ikke. Vi ved, at det kræver hårdt arbejde.

Og så kræver det, at vi mobiliserer alle gode kræfter.

Både de menneskelige og de kulturelle.

Den store trussel mod Danmark består i, at vi er alt for lidt bevidste om, hvor vore styrker kommer fra.

At vi glemmer, hvad det egentlig er, der gør os rige, frie og trygge.

At vi glemmer de grundlæggende værdier og den grundlæggende optimisme, som Danmark bygger på.

I disse tider står mange i kø for at nedgøre Danmark. For at udråbe Danmark til et tabersamfund.

Oppositionen lader, som om Danmark er i permanent krise.

Sandheden – den er en helt anden.

Få samfund i verden er kommet så skånsomt gennem den globale økonomiske krise som Danmark.

Danmark er blandt de europæiske lande, der har den laveste arbejdsløshed.

Danmark er blandt de europæiske lande, der har den laveste offentlige gæld.

Og Danmark er – uden sidestykke – det europæiske land, der har opretholdt de mest generøse offentlige ydelser.

Siden mørket sænkede sig over dansk økonomi i 2008, er vi ved at komme i gang igen. Det lysner.

Dansk økonomi er på vej frem. Og takket være den konsekvente gældsafvikling inden krisen, har vi haft flere økonomiske frihedsgrader end vores naboer. Derfor var det muligt at afbøde krisens værste konsekvenser.

Vi stod fast, da stormen tudede om ørene på os. Og derfor kan vi se optimistisk på fremtiden.

Jeg forstår godt, at oppositionen er ivrig efter at komme til magten.

For hvem vil ikke stå i spidsen for et dejligt og veldrevet land som Danmark?

Men i stedet for at sige det højt, forsøger de at gøre danskerne pessimistiske. De ved nemlig godt, at de kun har en chance for at komme til magten, hvis danskerne er utilfredse. Derfor bruger de også hver eneste af deres vågne timer på at tale Danmark ned i et sort hul.

Og ja. Sådan er oppositionens privilegium. Men Danmark har brug for noget helt andet.

Vækst og varig velfærd kræver selvtillid og viljestyrke. Ikke selvhad og offermentalitet.

Venstrefløjten fremstiller det, som om vi kun kan hjælpe de dårligst stillede ved at gøre det dyrere at tage et arbejde.

Som om den offentlige service er verdens mindste, når den i virkeligheden er verdens største.

Som om udlændinge vil blive danskere, hvis vi holder op med at stille økonomiske krav til dem.

Som om Danmark kun kan løbe rundt, hvis staten giver mere erhvervsstøtte til udvalgte industrier.

De fremstiller det ligefrem, som om man kan få flere arbejdspladser ved at beskatte arbejdspladser noget mere.

Over 30 milliarder kroner. Sådan lyder regningen til danskerne fra S og SF.

Jeg siger: Glem det.

Danskerne er klogere end som så.

Vi ved godt, at virksomhedernes opfindsomhed ikke er noget, man kan styre fra et statsligt skrivebord.

Vi ved godt, at det skal kunne betale sig at arbejde. Vi siger åbent, at det er uholdbart, den offentlige sektor vokser, mens den private skrumper.

Vi ved godt, at Danmark ikke kan være et land, der lader grænserne og de offentlige kasser stå på vid gab.

Og vi ved godt, at højere skat aldrig har motiveret en eneste virksomhed eller et eneste menneske til at yde en ekstra indsats.

Danskerne er mere realistiske end som så.

Vi ved godt, at de kommende år vil kræve noget ekstra af os.

At det er nye tider. At vi ikke længere har medvind. At arbejdspladserne ikke bare kommer af sig selv.

At pengene ikke bare fosser ind i statskassen – og at de unge ikke bare strømmer ud på arbejdsmarkedet.

Vi ved godt, at de kommende år må være præget af fornuft og mådehold.

Af genopretning frem for gældssætning.

Af reform frem for stilstand.

Men vi ved også, at vi kan klare det uden at sætte noget fundamentalt over styr.

Fordi vi har det rigtige udgangspunkt. Fordi vi har de rigtige værdier. Og fordi vi ved, hvor vi skal hen.

Netop derfor kan vi gøre de nye tider til bedre tider. Og sikre varig velfærd.

Når vi er samlet næste år til landsmøde – har der været valg i Danmark.

Det bliver et helt afgørende valg. Der står meget på spil.

Venstrefløjen vil rulle mange af de borgerlig-liberale sejre tilbage, hvis de får magt som de har agt.

Væk med skattestoppet.

Væk med frit-valgs-garantien for, at alle patienterne kan blive behandlet inden for en måned.

Væk med kravene til øget faglighed i skolerne.

Slut med arbejdsmarkedsreformer.

Mere formynderi og mindre frihed.

Og væk med den faste, fair og fornuftige udlændingepolitik.

Venstre vil derimod grundfæste skattestoppet.

Fastholde patienternes rettigheder.

Kræve stadig mere faglighed i skolerne.

Fortsætte reformprocessen.

Stå vagt om det personlige ansvar.

Og fastholde den faste, fair, fornuftige udlændingepolitik.

Vi har bevist, at vi kan.

Da den globale finanskrisen ramte Danmark, gik oppositionen i panik og krævede den ene hovsaløsning efter den anden. I Venstre holdt vi hovedet koldt og hjertet varmt. Det agter vi at blive ved med at gøre.

For kun med hovedet koldt og hjertet varmt, kan vi realisere den danske drøm, som ikke bare er min – men en del af den danske historie.

Grundtvig brugte begrebet "den søde drøm". Ikke om en vild fantasi, men om det, som vi i dag kender som indbegrebet af danskhed.

At vi bekymrer os om indhold og virkelighed – det, der gør en forskel – og ikke om form og formaliteter.

At vi bekymrer os om at blive klogere.

Og at vi bekymrer os om mennesker på en måde, hvor vi anerkender, at alle er forskellige, men at de stærkeste betragter det som en pligt at bære de svageste.

Den pligt tager Venstre på sig.

Tiden er ikke til overskrifter, overbud og økonomisk letsindighed.

Tiden er til troværdighed, påpasselighed og økonomisk ansvarlighed.

Her står jeg så i dag – med det ansvar, I lagde på mine skuldre for halvandet år siden.

Og det ansvar løber jeg ikke fra.

Jeg er stolt af at tjene Danmark hvert eneste minut.
Og næste år vil jeg stå her igen.

Om I vil det – som jeres formand – og med jeres hjælp og ukuelige kampgejst – som Danmarks statsminister.

Kilde

altinget.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Politisk tale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-lokke-rasmussens-tale-til-venstres-landsmoede-2010>